

DIRECTIVA 2000/26/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 16 mai 2000****privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă auto și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE ale Consiliului****(a patra directivă privind asigurarea auto)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽³⁾, având în vedere proiectul comun aprobat de către comitetul de conciliere la 7 aprilie 2000,

întrucât:

- (1) În prezent, există diferențe între actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru cererile de despăgubire ce decurg din circulația autovehiculelor, diferențe care împiedică libera circulație a persoanelor și a serviciilor de asigurare.
- (2) În consecință, este necesară armonizarea acestor dispoziții pentru a contribui la buna funcționare a pieței unice.
- (3) Prin Directiva 72/166/CEE ⁽⁴⁾, Consiliul adoptă anumite dispoziții privind armonizarea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru cererile de despăgubire ce decurg din circulația autovehiculelor și controlul obligației de a asigura această răspundere.
- (4) Prin Directiva 88/357/CEE ⁽⁵⁾, Consiliul adoptă anumite dispoziții privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață, și destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii.
- (5) Sistemul de birouri care emit cartea verde permite repararea, fără dificultate, a cererii de despăgubire în țara de rezidență a părții vătămate, chiar și în cazul în care cealaltă persoană este originară dintr-o altă țară europeană.
- (6) Sistemul de birouri care emit cartea verde nu remediază toate dificultățile întâlnite de către o parte vătămată care trebuie să își folosească drepturile într-o altă țară, împotriva unei persoane rezidente în această țară și împotriva unei întreprinderi de asigurări din aceeași țară (sistem legislativ străin, limbă străină, procedură de indemnizare cu care partea vătămată nu este familiarizată și întârzierea excesivă a indemnizării).

⁽¹⁾ JO C 343, 13.11.1997, p. 11 și
JO C 171, 18.6.1999, p. 4.

⁽²⁾ JO C 157, 25.5.1998, p. 6.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 16 iulie 1998 (JO C 292, 21.9.1998, p. 123), confirmat în 27 octombrie 1999, Poziția comună a Consiliului din 21 mai 1999 (JO C 232, 13.8.1999, p. 8) și Decizia Parlamentului European din 15 decembrie 1999 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial). Decizia Consiliului din 2 mai 2000 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial) și Decizia Parlamentului European din 16 mai 2000.

⁽⁴⁾ JO L 103, 2.5.1972, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 84/5/CEE (JO L 8, 11.1.1984, p. 17).

⁽⁵⁾ JO L 172, 4.7.1988, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 92/49/CEE (JO L 228, 11.8.1992, p. 1).

- (7) Prin rezoluția din 26 octombrie 1995 privind soluționarea cererilor de despăgubire rezultate din accidente de circulație produse în afara țării de origine a victimei ⁽¹⁾, în conformitate cu articolul 192 al doilea paragraf din tratat, Parlamentul European a invitat Comisia să propună o directivă a Parlamentului European și a Consiliului, pentru remedierea dificultăților.
- (8) Se recomandă completarea sistemului instituit prin directivele 72/166/CEE, 84/5/CEE ⁽²⁾ și 90/232/CEE ⁽³⁾ pentru a garanta părților vătămate în urma unui accident de circulație un tratament comparabil, oricare ar fi locul din comunitate în care s-a produs accidentul; în ceea ce privește accidentele care intră sub incidența prezentei directive și produse într-un alt stat decât cel de rezidență al părții vătămate, există lacune în ceea ce privește soluționarea cererilor prezentate de către părțile vătămate.
- (9) Aplicarea prezentei directive accidentelor produse în țări terțe în care se aplică sistemul cărții verzi, accidente care au lezat persoane rezidente în Comunitate și care au implicat vehicule asigurate și staționate în mod obișnuit într-un stat membru, nu antrenează o extindere teritorială a aplicării asigurării auto prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din directiva 72/166/CEE.
- (10) Aceasta implică acordarea unui drept de acțiune directă părții vătămate contra întreprinderii de asigurare a persoanei responsabile.
- (11) O soluție satisfăcătoare ar putea consta în posibilitatea ca partea vătămată în urma unui accident de circulație ce intră sub incidența prezentei directive și produs într-un alt stat decât cel de rezidență să își poată opune dreptul la indemnizație, în statul membru de rezidență, în fața reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire și desemnat de către întreprinderea de asigurare a persoanei responsabile pentru statul respectiv.
- (12) Această soluție permite repararea prejudiciului suferit de partea vătămată în afara statului membru de rezidență, în conformitate cu procedurile cu care este familiarizată.
- (13) Acest apel la un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire în statul membru în care are rezidența partea vătămată nu influențează în nici un fel dreptul material aplicabil fiecărui caz în speță, nici competențele jurisdicționale.
- (14) Existența unui drept de acțiune directă al părții vătămate împotriva întreprinderii de asigurare respective este un complement logic al desemnării unor astfel de reprezentanți și, în plus, ameliorează situația juridică a părților vătămate în urma unui accident rutier produs în afara statului lor de rezidență.
- (15) Pentru acoperirea lacunelor în cauză, se recomandă să se prevadă ca statul membru în care este autorizată întreprinderea de asigurare să-i impună acestuia să desemneze reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire produse sau stabilite în celelalte state membre, care vor aduna toate informațiile necesare în legătură cu cererile de despăgubire rezultate din acest tip de accidente și vor lua măsurile care se impun pentru soluționarea cererilor de despăgubire, în numele și pe spezele întreprinderii de asigurare, inclusiv plata indemnizației. Acești reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire trebuie să dispună de prerogative suficiente pentru a reprezenta întreprinderea de asigurări pe lângă persoanele care au suferit un prejudiciu în urma acestor accidente și, de asemenea, pentru reprezentarea întreprinderii de asigurări pe lângă autoritățile naționale – inclusiv în fața jurisdicțiilor, după caz, în măsura în care acest lucru este compatibil cu regulile dreptului internațional privat privind atribuirea competențelor jurisdicționale.
- (16) Activitățile reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu sunt suficiente pentru a atribui o competență jurisdicțiilor statului membru de rezidență al părții vătămate în cazul în care acest lucru nu este prevăzut prin reglementările dreptului internațional privat privind atribuirea competențelor jurisdicționale.

⁽¹⁾ JO C 308, 20.11.1995, p. 108.

⁽²⁾ A doua directivă (84/5/CEE) a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind armonizarea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule (JO L 8, 11.1.1984, p. 17). Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/232/CEE (JO L 129, 19.5.1990, p. 33).

⁽³⁾ A treia directivă (90/232/CEE) a Consiliului din 14 mai 1990 privind armonizarea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule (JO L 129, 19.5.1990, p. 33).

- (17) Desemnarea unor reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire ar trebui să facă parte din condițiile de inițiere a activității de asigurare prevăzută în clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE ⁽¹⁾, cu excepția răspunderii civile a transportatorului și a condițiilor de desfășurare a acestei activități; în consecință, această condiție ar trebui să fie acoperită prin autorizația administrativă, unică, eliberată de autoritățile statului membru în care are sediul social întreprinderea de asigurare, așa cum se definește în titlul II din Directiva 92/49/CEE ⁽²⁾. Această condiție trebuie, de asemenea, să se aplice întreprinderilor de asigurare cu sediul social aflat în afara Comunității și care au obținut autorizația administrativă pentru a desfășura activități de asigurare pe teritoriul unui stat membru al Comunității. Este necesar ca directiva 73/239/CEE să fie modificată și completată în acest sens.
- (18) Pe lângă garantarea faptului că întreprinderea de asigurare are un reprezentant în statul de rezidență al părții vătămate, trebuie garantat dreptul specific al părții vătămate de a obține soluționarea litigiului în cel mai scurt timp. În consecință, legislațiile interne trebuie să prevadă sancțiuni financiare eficiente și sistematice corespunzătoare sau sancțiuni administrative echivalente, cum ar fi somațiile însoțite de amenzi administrative, obligația de a prezenta regulat un raport autorităților însărcinate cu supravegherea, controalele la fața locului, publicările atât în monitorul oficial național, cât și în presă, suspendarea activităților întreprinderii (interzicerea încheierii unor contracte noi pe parcursul unei anumite perioade), desemnarea unui reprezentant special al autorităților de supraveghere, însărcinat cu verificarea conformității afacerilor întreprinderii cu legislația în materie de asigurări, retragerea autorizației pentru această clasă de activitate, sancțiunile aplicabile personalului de conducere și administrativ responsabil, diferitele sancțiuni enumerate mai sus putând fi aplicate împotriva întreprinderii de asigurare în cazul în care aceasta sau reprezentantul acesteia nu și-ar îndeplini obligația de a prezenta o ofertă de indemnizație într-un termen rezonabil. Acest fapt nu ar trebui să aducă atingere aplicării oricărei alte măsuri considerate corespunzătoare, mai ales în temeiul legii aplicabile în materie de supraveghere. Cu toate acestea, responsabilitatea și prejudiciul suferit nu ar trebui să fie supuse contestației, astfel încât întreprinderea de asigurare să poată prezenta o ofertă justificată în termenele prescrise. Oferta de indemnizație justificată ar trebui să fie făcută în scris și să conțină elementele pe baza cărora au fost evaluate responsabilitatea și prejudiciul.
- (19) Este necesar să se prevadă, în afara acestor sancțiuni, o dispoziție potrivit căreia, în cazul în care oferta nu a fost prezentată în termenele prescrise, să se perceapă dobânzi asupra valorii indemnizației oferite de către întreprinderea de asigurare sau acordată de către judecător părții vătămate. În cazul în care există în statele membre norme care prevăd aplicarea unor dobânzi de întârziere, dispoziția de mai sus ar putea fi pusă în practică printr-o trimitere la aceste norme.
- (20) Părțile vătămate în urma accidentelor de circulație întâmpină câteodată dificultăți legate de cunoașterea denumirii întreprinderii de asigurare care are răspunderea civilă ce decurge din circulația unui autovehicul implicat într-un accident.
- (21) În interesul acestor părți vătămate, este necesar ca statele membre să creeze organisme de informare pentru a garanta că aceste informații sunt disponibile în termene optime. Organismele de informare ar trebui să comunice de asemenea părților vătămate informații despre reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire. Este necesar ca aceste organisme să coopereze între ele și să răspundă rapid cererilor de informare privind reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire, care le sunt adresate de către organismele de informare situate în alte state membre. Ar trebui de asemenea ca aceste organisme să strângă informații cu privire la data la care acoperirea asigurării ia efectiv sfârșit, și nu la data de expirare a valabilității inițiale a poliței, în cazul în care perioada contractului este prelungită în caz de ne-rezilierență.
- (22) Este necesar să se prevadă o dispoziție specială privind vehiculele (ca acelea ale administrației și armatei) exonerate de obligația de a fi acoperite printr-o asigurare de răspundere civilă.
- (23) Partea vătămată poate avea un interes legitim să fie informată asupra identității proprietarului, conducătorului obișnuit sau deținătorului declarat al vehiculului, de exemplu, în cazul în care aceasta nu poate obține indemnizația decât de la aceste persoane, din cauza faptului că vehiculul nu este asigurat valabil sau în care prejudiciul depășește suma asigurată, caz în care este posibilă furnizarea acestor informații.

⁽¹⁾ Prima directivă (73/239/CEE) a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață (JO L 228, 16.8.1973, p. 3). Directivă modificată ultima dată prin Directiva 95/26/CE (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).

⁽²⁾ Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală”) (JO L 228, 11.8.1992, p. 1). Directivă modificată ultima dată de Directiva 95/26/CE (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).

- (24) Anumite date comunicate, cum ar fi numele și adresa proprietarului sau conducătorului obișnuit al vehiculului și numărul poliței de asigurare sau numărul de înmatriculare al vehiculului, sunt date cu caracter personal în sensul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾. Prelucrarea acestor date, necesară pentru aducerea la îndeplinire a prezentei directive, trebuie de acum înainte să fie în conformitate cu dispozițiile de drept intern adoptate în aplicarea Directivei 95/46/CE. Numele și adresa conducătorului obișnuit nu trebuie să fie comunicate decât în cazul în care legislațiile interne prevăd acest lucru.
- (25) Pentru a garanta că partea vătămată nu rămâne fără indemnizația la care are dreptul, este necesar să se stabilească un organism de indemnizare căruia să i se poată adresa în cazul în care întreprinderea de asigurare nu a desemnat un reprezentant, întârzie în mod flagrant indemnizarea sau nu poate fi identificată. Intervenția organismului de indemnizare ar trebui să fie limitată la cazuri particulare rare în care întreprinderea de asigurare nu a putut să își îndeplinească obligațiile în ciuda efectului descurajator al eventualelor sancțiuni.
- (26) Organismul de indemnizare are rolul de a soluționa cererile de despăgubire în ceea ce privește orice prejudiciu suferit de partea vătămată, numai în cazuri care pot fi determinate în mod obiectiv și, prin urmare, acest organism trebuie să se limiteze la a verifica dacă o ofertă de indemnizare a fost prezentată în termenul prevăzut și în conformitate cu procedurile stabilite, fără a se pronunța asupra fondului.
- (27) Persoanele juridice care, în conformitate cu legea, sunt subrogate în drepturile părții vătămate împotriva persoanei responsabile de accident sau împotriva întreprinderii de asigurare a acesteia din urmă (ca, de exemplu, alte întreprinderi de asigurare sau organisme de asistență socială) nu ar trebui să fie abilitate să prezinte o cerere corespunzătoare organismului de indemnizare.
- (28) Este justificată acordarea unui drept de subrogare organismului de indemnizare în măsura în care a indemnizat partea vătămată. Pentru a facilita urmărirea acțiunii sale împotriva întreprinderii de asigurare care nu a desemnat un reprezentant sau care a întârziat indemnizarea, organismul de indemnizare din țara părții vătămate ar trebui să beneficieze de un drept de rambursare automată cu subrogarea organismului de indemnizare din statul în care este stabilită întreprinderea de asigurare, în drepturile părții vătămate. Acest din urmă organism este cel mai indicat pentru a angaja o acțiune recursorie împotriva întreprinderii de asigurare.
- (29) Chiar în cazul în care statele membre pot da un caracter subsidiar cererii adresate organismului de indemnizare, este necesar să se excludă obligația părții vătămate de a-și prezenta cererea de indemnizare persoanei responsabile de accident înainte de a o prezenta organismului de indemnizare. Partea vătămată ar trebui să aibă, în acest caz, cel puțin aceleași posibilități ca în cazul unei cereri făcute fondului de garantare în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Directiva 84/5/CEE.
- (30) Funcționarea acestui sistem poate fi asigurată printr-un acord încheiat între organismele de indemnizare stabilite sau autorizate de către statele membre, acord care să le definească sarcinile, obligațiile și modalitățile de rambursare.
- (31) În cazul în care întreprinderea de asigurare a vehiculului nu poate fi identificată, trebuie prevăzut că debitorul final al sumei ce trebuie vărsate părții vătămate este fondul de garantare prevăzut la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 84/5/CEE, situat în statul membru în care vehiculul neasigurat a cărui circulație a provocat accidentul staționează în mod obișnuit. În cazul în care identificarea vehiculului este imposibilă, ar trebui prevăzut că debitorul final este fondul de garantare prevăzut la articolul 1 alineatul (4) din directiva 84/5/CEE situat în statul membru în care s-a produs accidentul,

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă are ca obiect stabilirea unor dispoziții individuale aplicabile părților vătămate care au dreptul la indemnizare pentru orice prejudiciu rezultat în urma unor accidente produse într-un stat membru diferit de statul de rezidență al părții vătămate și provocate de circulația unor vehicule asigurate într-un stat membru și care staționează în mod obișnuit în acest stat membru.

Fără a aduce atingere legislațiilor țărilor terțe în materie de răspundere civilă și de drept internațional privat, dispozițiile prezentei directive se aplică în egală măsură părților vătămate rezidente într-un stat membru și având drept la indemnizație pentru orice prejudiciu rezultat în urma accidentelor produse într-o țară terță al cărei birou național de asigurare a aderat la sistemul cărții verzi în sensul articolului 1 alineatul (3) din Directiva 72/166/CEE, în cazul în care accidentele în cauză sunt provocate de circulația unor vehicule asigurate și care staționează în mod obișnuit într-un stat membru.

(2) Articolele 4 și 6 nu se aplică decât accidentelor provocate de circulația unui vehicul:

- (a) asigurat la o instituție situată într-un stat membru diferit de statul de rezidență al părții vătămate și
- (b) care staționează, în mod obișnuit, într-un stat membru diferit de statul de rezidență al părții vătămate.

(3) Articolul 7 se aplică de asemenea accidentelor provocate de vehicule din țări terțe în care se aplică articolele 6 și 7 din Directiva 72/166/CEE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere care a primit autorizația administrativă în conformitate cu articolul 6 sau cu articolul 23 alineatul (2) din Directiva 73/239/CEE;
- (b) „unitate” înseamnă sediul social, agenția sau sucursala unei întreprinderi de asigurare, în conformitate cu definiția de la articolul 2 litera (c) din Directiva 88/357/CEE;
- (c) „vehicul” înseamnă un vehicul, așa cum este definit la articolul 1 punctul 1 din Directiva 72/166/CEE;
- (d) „parte vătămată” înseamnă o parte vătămată, așa cum este definită la articolul 1 punctul 2 din Directiva 72/166/CEE;
- (e) „stat membru în care staționează în mod obișnuit vehiculul” înseamnă teritoriul în care staționează în mod obișnuit vehiculul, așa cum este definit la articolul 1 punctul 4 din Directiva 72/166/CEE.

Articolul 3

Dreptul la acțiune directă

Fiecare stat membru urmărește ca părțile vătămate menționate la articolul 1, prejudiciate în urma unor accidente în sensul prezentei dispoziții, să dispună de un drept de acțiune directă împotriva întreprinderii de asigurare, drept care cuprinde răspunderea civilă a persoanei responsabile.

Articolul 4

Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire

(1) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca toate întreprinderile de asigurare care acoperă riscurile clasificate în clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, să desemneze în fiecare stat membru diferit de cel în care s-a primit autorizația administrativă un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire. Acesta are misiunea de a trata și soluționa cererile de despăgubire rezultate în urma unui accident în cazurile prevăzute la articolul 1. Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire are rezidența sau este stabilit în statul membru în care este desemnat.

(2) Alegerea reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire este lăsată la aprecierea întreprinderii de asigurare. Statele membre nu pot îngreuna această libertate de alegere.

(3) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire poate acționa în contul uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare.

(4) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire strânge, cu privire la aceste cereri, toate informațiile necesare în legătură cu soluționarea cererilor de despăgubire și adoptă măsurile necesare pentru a negocia soluționarea cererilor de despăgubire. Obligația de a desemna un reprezentant nu exclude dreptul părții vătămate sau al întreprinderii de asigurare să inițieze proceduri directe împotriva persoanei care a provocat accidentul sau a întreprinderii sale de asigurare.

(5) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire dispune de competențe suficiente pentru a reprezenta întreprinderea de asigurare pe lângă părțile vătămate, în cazurile prevăzute la articolul 1 și pentru a satisface integral cererile lor de indemnizare. Acesta trebuie să fie în măsură să analizeze cererea în limba sau limbile oficiale ale statului membru de rezidență al părții vătămate.

(6) Statele membre prevăd obligații însoțite de sancțiuni financiare eficiente și sistematice corespunzătoare sau sancțiuni administrative echivalente pentru a se asigura că, în termen de 3 luni începând cu data la care partea vătămată și-a prezentat cererea de indemnizare, fie direct întreprinderii de asigurare a persoanei care a provocat accidentul, fie reprezentantului său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire:

(a) întreprinderea de asigurare a persoanei care a provocat accidentul sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire se obligă să prezinte o ofertă de indemnizare justificată, în cazul în care responsabilitatea nu este contestată și prejudiciul a fost cuantificat sau

(b) întreprinderea de asigurare căreia i-a fost prezentată cererea de indemnizare sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire se obligă să dea un răspuns justificat la elementele invocate în cerere, în cazul în care responsabilitatea a fost respinsă sau nu a fost stabilită în mod clar sau în care prejudiciul nu a fost pe deplin cuantificat.

Statele membre adoptă dispoziții care să garanteze că, în cazul în care oferta nu a fost prezentată în termen de 3 luni, se percep dobânzi calculate în funcție de valoarea indemnizației oferite de către întreprinderea de asigurare sau acordate de către judecător părții vătămate.

(7) Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului despre punerea în aplicare a alineatului (4) primul paragraf și eficacitatea acestei dispoziții, precum și convergența dispozițiilor de drept intern în materie de sancțiuni înainte de 20 ianuarie 2006 și prezintă propuneri atunci când este cazul.

(8) Desemnarea unui reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu constituie, în sine, deschiderea unei sucursale în sensul articolului 1 litera (b) din Directiva 92/49/CEE, iar reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu este considerat ca o instituție în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 88/357/CEE, nici ca o unitate în sensul convenției de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽¹⁾.

Articolul 5

Organismele de informare

(1) Pentru a permite părții vătămate să ceară o indemnizație, fiecare stat membru creează sau autorizează un organism de informare cu misiunea:

(a) de a ține un registru cu datele următoare:

1. numerele de înmatriculare ale autovehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statului în cauză;
2. (i) numerele polițelor de asigurare care acoperă circulația acestor vehicule pentru riscurile clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, atunci când perioada de valabilitate a poliței a expirat, inclusiv data la care acoperirea riscului prin asigurare ia sfârșit;
- (ii) numărul cărții verzi sau al contractului de asigurare la frontieră dacă vehiculul este acoperit de unul din aceste documente, în cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 4 litera (b) din Directiva 72/166/CEE;

⁽¹⁾ JO C 27, 26.1.1998, p. 1 (versiune codificată).

3. întreprinderile de asigurare care acoperă circulația vehiculelor pentru riscurile clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnați de către întreprinderile de asigurare în conformitate cu articolul 4 și ale căror denumiri sunt notificate de către întreprinderile de asigurare organismului de informare în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol;
4. lista vehiculelor care beneficiază, în fiecare stat membru, de derogarea de la obligația de a fi acoperite printr-o asigurare de răspundere civilă în conformitate cu articolul 4 literele (a) și (b) din Directiva 72/166/CEE;
5. în ceea ce privește vehiculele menționate la punctul 4:
 - (i) denumirea autorității sau organismului desemnat în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (a) din Directiva 72/166/CEE pentru indemnizarea părților vătămate, în cazul în care procedura prevăzută la articolul 2 alineatul (2) prima liniuță din Directiva 72/166/CEE nu este aplicabilă, în cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 4 litera (a) din Directiva 72/166/CEE;
 - (ii) denumirea organismului care acoperă vehiculul în statul membru în care acest vehicul staționează în mod obișnuit, în cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea de la articolul 4 litera (b) din Directiva 72/166/CEE;

(b) sau de a coordona colectarea și difuzarea acestor date și

(c) de a ajuta persoanele abilitate să cunoască datele menționate la litera (a) punctele 1-5.

Datele menționate la litera (a) punctele 1-3 trebuie păstrate pe o perioadă de șapte ani după ce înmatricularea vehiculului sau contractul de asigurare a luat sfârșit.

(2) Întreprinderile de asigurare menționate la alineatul (1) litera (a) punctul 3 notifică organismelor de informare ale tuturor statelor membre numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire, pe care l-au desemnat, în conformitate cu articolul 4, în fiecare stat membru.

(3) Statele membre se asigură că partea vătămată are dreptul, în termen de șapte ani după accident, să obțină fără întârziere, din partea organismului de informare din statul de rezidență ori din statul membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit sau din statul membru în care s-a produs accidentul, datele următoare:

(a) numele și adresa întreprinderii de asigurare;

(b) numărul poliței de asigurare și

(c) numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire de către întreprinderea de asigurare în statul în care are rezidența partea vătămată.

Organismele de informare cooperează între ele.

(4) Organismul de informare comunică părții vătămate numele și adresa proprietarului, ale conducătorului obișnuit sau ale deținătorului declarat al vehiculului în cazul în care partea vătămată are un interes legitim să obțină aceste informații. În sensul prezentei dispoziții, organismul de informare se adresează în special:

(a) întreprinderii de asigurare sau

(b) organismului de înmatriculare a vehiculelor.

În cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 4 litera (a) din Directiva 72/166/CEE, organismul de informare comunică părții vătămate numele autorității sau organismului desemnat, în conformitate cu articolul 4 litera (a) al doilea paragraf din directiva menționată, ca fiind însărcinat cu indemnizarea părților vătămate, în cazul în care procedura menționată la articolul 2 alineatul (2) prima liniuță din directiva menționată nu este aplicabilă.

În cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 4 litera (b) din Directiva 72/166/CEE, organismul de informare comunică părții vătămate denumirea organismului care acoperă vehiculul în țara în care acesta staționează în mod obișnuit.

(5) Prelucrarea datelor cu caracter personal rezultate din alineatele precedente trebuie să fie conformă cu dispozițiile de drept intern adoptate în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

Articolul 6

Organismele de indemnizare

(1) Fiecare stat membru creează sau autorizează un organism de indemnizare însărcinat cu indemnizarea părților vătămate în cazurile prevăzute la articolul 1.

Părțile vătămate pot prezenta o cerere organismului de indemnizare din statul membru în care își au rezidența:

- (a) în cazul în care, în termen de trei luni de la data la care partea vătămată a prezentat o cerere de indemnizare întreprinderii de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul sau reprezentantului său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire, întreprinderea de asigurare sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu a dat un răspuns justificat elementelor solicitate în cerere sau
- (b) în cazul în care întreprinderea de asigurare nu a desemnat un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire în statul de rezidență al părții vătămate în conformitate cu articolul 4 alineatul (1). În acest caz, părțile vătămate nu pot prezenta o cerere organismului de indemnizare dacă au prezentat deja o cerere de indemnizare direct întreprinderii de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul și dacă au primit un răspuns justificat în termen de trei luni de la data prezentării cererii.

Cu toate acestea, părțile vătămate nu pot prezenta o cerere organismului de indemnizare în cazul în care au inițiat o acțiune directă în justiție împotriva întreprinderii de asigurare.

Organismul de indemnizare intervine în termen de 2 luni începând cu data la care partea vătămată i-a prezentat cererea de indemnizare, dar nu mai intervine în cazul în care întreprinderea de asigurare sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire a dat un răspuns justificat la această cerere.

Organismul de indemnizare informează de îndată:

- (a) întreprinderea de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul sau reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire;
- (b) organismul de indemnizare din statul membru în care are sediul întreprinderea de asigurare care a încheiat contractul;
- (c) persoana care a provocat accidentul, în cazul în care a fost identificată,

de faptul că a primit o cerere de indemnizare din partea părții vătămate și că va răspunde în termen de 2 luni de la data prezentării cererii în cauză.

Această dispoziție nu aduce atingere dreptului statelor membre de a considera indemnizația dată de acest organism ca fiind subsidiară sau nesubsidiară și de a prevedea soluționarea cererilor de despăgubire între acest organism și persoana sau persoanele care au provocat accidentul și celelalte întreprinderi de asigurare sau organisme de asistență socială obligate să indemnizeze partea vătămată pentru același accident. Cu toate acestea, statele membre nu pot autoriza organismul să subordoneze plata indemnizației altor condiții decât celor stabilite în prezenta directivă, mai ales condiției ca partea vătămată să stabilească prin vreo metodă oarecare că persoana responsabilă nu este în măsură sau refuză să plătească.

(2) Organismul de indemnizare care a indemnizat partea vătămată în statul membru în care aceasta are rezidența are dreptul să ceară organismului de indemnizare din statul membru în care se află instituția întreprinderii de asigurare care a încheiat contractul rambursarea sumei plătite cu titlul de indemnizație.

Acest organism de indemnizare se subrogă atunci părții vătămate în drepturile sale, împotriva persoanei care a provocat accidentul sau împotriva întreprinderii de asigurare a acesteia, în măsura în care organismul de indemnizare din statul membru de rezidență al părții vătămate a indemnizat-o pe aceasta pentru prejudiciul suportat. Fiecare stat membru este obligat să recunoască subrogarea stabilită de orice alt stat membru.

(3) Prezentul articol intră în vigoare:

- (a) după încheierea unui acord între organismele de indemnizare create sau autorizate de către statele membre în ceea ce privește sarcinile și obligațiile lor și modalitățile de rambursare;
- (b) începând cu data fixată de către Comisie după ce aceasta a stabilit, în strânsă legătură cu statele membre, că s-a încheiat un astfel de acord.

Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului despre punerea în aplicare a prezentului articol și intrarea sa în vigoare înainte de 20 iulie 2005 și prezintă propuneri atunci când va fi cazul.

Articolul 7

În cazul în care nu este posibilă identificarea vehiculului sau în care în termen de 2 luni de la accident este imposibil de identificat întreprinderea de asigurare, partea vătămată poate prezenta o cerere de indemnizare organismului de indemnizare din statul membru în care este rezidentă. Indemnizarea este vărsată în conformitate cu dispozițiile articolului 1 din Directiva 84/5/CEE. În acest caz, în condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din prezenta directivă, organismul de indemnizare are o creanță:

- (a) asupra fondului de garantare prevăzut la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 84/5/CEE al statului membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit, în cazul în care întreprinderea de asigurare nu poate fi identificată;
- (b) asupra fondului de garantare al statului membru în care a avut loc accidentul în cazul unui vehicul neidentificat;
- (c) asupra fondului de garantare al statului membru în care a avut loc accidentul în cazul unui vehicul dintr-o țară terță.

Articolul 8

Directiva 73/239/CEE se modifică după cum urmează:

- (a) La articolul 8 alineatul (1) se adaugă litera (f) după cum urmează:

„(f) comunică numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnat în fiecare dintre statele membre diferite de statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexă, cu excepția răspunderii civile a transportatorului.”

- (b) La articolul 23 alineatul 2, se adaugă litera (h) după cum urmează:

„(h) comunică numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnat în fiecare dintre statele membre diferite de statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexă, cu excepția răspunderii civile a transportatorului.”

Articolul 9

Directiva 88/357/CEE se modifică după cum urmează:

La articolul 12a alineatul (4) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care întreprinderea de asigurare a omis să desemneze un reprezentant, statele membre pot aproba ca reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnat în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2000/26/CE (*) să își asume rolul reprezentantului desemnat potrivit prezentului alineat.

(*) Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea răspunderii civile auto și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE ale Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).”

Articolul 10

Transpunerea în dreptul intern

(1) Statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive înainte de 20 iulie 2002. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Acestea aplică aceste dispoziții înainte de 20 ianuarie 2003.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modul de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre creează sau autorizează organismul de indemnizare în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) înainte de 20 ianuarie 2002. În cazul în care organismele de indemnizare nu au încheiat un acord în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) înainte de 20 iulie 2002, Comisia propune măsuri care să garanteze faptul că dispozițiile articolelor 6 și 7 vor intra în vigoare înainte de 20 ianuarie 2003.

- (4) Statele membre pot, în conformitate cu tratatul, să mențină și să pună în vigoare dispoziții mai favorabile pentru partea vătămată decât dispozițiile necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive.
- (5) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 11

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 12

Sancțiuni

Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul violărilor dispozițiilor de drept intern adoptate pentru aducerea la îndeplinire a prezentei directive, luând orice măsură necesară pentru a asigura punerea în aplicare a acestor dispoziții. Sancțiunile astfel prevăzute trebuie să fie reale, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică aceste dispoziții, precum și orice modificare a acestora Comisiei, până la 20 iulie 2002, precum și orice modificare ulterioară a acestora, de îndată ce este posibil.

Articolul 13

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 16 mai 2000.

Pentru Parlamentul European

Președintele

Nicole FONTAINE

Pentru Consiliu

Președintele

Manuel CARRILHO
